

друга, още по-голяма опасност. Край скалитъ се бѣ потаила цѣла глутница отъ онѣзи делфини, които хората наричатъ „морски кучета“. Щомъ го забелязаха, тѣ се втурнаха къмъ него отъ всички страни. — Изгубенъ съмъ! — помисли си нещастниятъ младъ китъ, но напрегна всичкитѣ си сили за борба съ своитѣ смъртни врагове.

Напраздно той се въртѣше и люшкаше, биейки водата съ силната си опашка. Морскитѣ кучета не го оставяха на мира, тѣ се въртѣха наоколо и съ яростъ го нападаха. Най-после тѣ се добраха до това, което търсѣха: неблагоприятниятъ китъ бѣ разтворилъ за мигъ устата си, но въ нея нѣмаше остри зѣби, а само гъста четина и месестъ дебелъ езикъ. Ето, въ този езикъ влиха остритѣ си зѣби морскитѣ хищници. И жадно засмукаха течещата на ручей кръвъ. Страшна бѣ болката на кита! Но за морскитѣ кучета това бѣ безъ значение. Тѣ нѣмаше да го изоставятъ, докато не бѣде изхвърленъ на брѣга като трупъ.

Сждбата на третия китъ не бѣше по-добра отъ тази на неговитѣ другари.

Той бѣше по-силенъ отъ тѣхъ. Неговата борба съ вълнитѣ и вѣтѣра бѣ дълга и упорита, и той успѣ на края да се измъкне отъ опаснитѣ крайбрѣжни мѣста. Когато се видѣ наново навътре въ океана, бурята бѣ почнала да стихва. Скоро блесна между облацитѣ голѣмото златно око на слънцето.

Младиятъ китъ обичаше скитничеството. Макаръ че имаше всички основания да се безпокои за сждбата на своитѣ другари, предъ безкрайната водна ширъ той забрави бурята, забрави своитѣ приключения и се отдаде всецѣло на радостта да плува свободно въ утихналия океанъ.

— О, защо не сѣ сега тукъ моитѣ другари — мислѣше си той съ съжаление — какъ щѣхме да се надбѣгваме по водата!